

De buurvrouw

Een Nt2-leesboekje op A2-niveau

door Titia Bouma
illustraties door Esther Rosier

Eerste druk, 2021

De buurvrouw

Eerste druk 2021

Arcos Publishers
Molengouw 36
1151 CJ Broek in Waterland
info@arcospublishers.com
www.arcospublishers.com

Auteur: Titia Bouma
Illustraties: Esther Rosier
Design: Arcos Publishers

ISBN: 978-94-90824-73-0
BISAC: FOR006000, FIC022100
NUR-code 331
Keywords: Nt2, Nederlands als tweede taal, misdaad, relaties

Tekst © 2020 Titia Bouma
Illustraties © 2021 Esther Rosier
Uitgave © 2021 Arcos Publishers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitalisering of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoofdstuk 1	Een beetje geschrokken	5
Hoofdstuk 2	Niet zomaar gevallen	11
Hoofdstuk 3	Verdachten en getuigen	14
Hoofdstuk 4	Niets gehoord	18
Hoofdstuk 5	Zo'n aardige kapper	21
Hoofdstuk 6	Wat Ivan heeft gezien	28
Hoofdstuk 7	De dingen op een rijtje	34
Hoofdstuk 8	Ze heeft het uitgemaakt	38
Hoofdstuk 9	Een motief	44
Hoofdstuk 10	Ik ben Kim niet	47
Hoofdstuk 11	Zoek mij niet	52
Hoofdstuk 12	Er wordt gebeld	58
Woordenlijst		61
Over de auteur en de illustrator		74

Een beetje geschrokken

Boven bij de trap ligt iets. Eva ziet het meteen. Ze komt net thuis van school, en boven op de eerste verdieping ligt iets. Wat is het? Eva ziet het niet goed. Ze doet het licht aan en loopt naar boven. *Wat ligt daar?* denkt ze. *Is daar iemand? Is dat een mens? Wie ligt daar zo stil?* Ze wordt een beetje bang. Dan ziet ze lang zwart haar. *Nee*, denkt ze, *dat kan niet. Het is Kim toch niet?* Kim is haar buurvrouw. En Kim heeft lang zwart haar.

Eva zegt zachtjes: “Kim...?” Bang zegt Eva nog een keer: “Kim?” Maar Kim antwoordt niet. Eva kijkt goed naar Kim. Is het echt waar? Is Kim dood? Dan kan ze niets meer zeggen. Dan zal ze nooit meer iets zeggen. Eva rilt. Ze kijkt nog een keer goed. Ja, Kim is echt dood.

Kim woont op de tweede verdieping, maar ze ligt

in de gang op de eerste verdieping. Ze ligt voor de deur van het appartement waar Eva met haar ouders woont. Is ze van de trap gevallen?

Eva belt eerst 112 voor een ambulance en de politie. Dan belt ze haar vriend Onur. Ze vertelt wat er is gebeurd.

“Nergens aankomen,” zegt Onur. Onur weet dat, want hij is agent bij de politie. Hij is in opleiding: hij wordt rechercheur. “Jij blijft daar. Wacht even. Ik kom zo.”

Eva rilt weer. Ze is bang. Het is zo gek. Hier zit ze bij Kim. Gisteren heeft ze Kim nog gezien. En nu is Kim dood. Wat is er gebeurd? Eva gaat niet naar binnen, maar blijft op de trap in de gang wachten. Zo kan ze de deur opendoen voor de ambulance en de politie.

Ze wacht niet lang. Als de politie komt, vertelt Eva aan de agente wat ze heeft gezien. Ze vertelt hoe ze Kim vond en dat ze niets gedaan heeft, omdat ze nergens mag aankomen. De agente knikt. Ze schrijft op wat Eva vertelt. De agente kijkt

ook op de tweede verdieping. De deur van Kims appartement is dicht. Alles lijkt goed.

De mensen van de ambulance brengen Kim naar beneden. Dan komt Onur. Hij steekt zijn hand op naar de mensen van de ambulance en de agente. Hij geeft zijn vriendin een zoen en hij aait over Eva's haar. "Hoe gaat het? Ben je niet vreselijk geschrokken?"

"Ik weet het niet. Misschien ben ik een beetje geschrokken. Het is niet leuk en ik ben heel blij dat je er bent," antwoordt Eva. Ze geeft hem ook een zoen. "We kunnen nu wel naar binnen. Ik weet niet of mama thuis is of toch op haar werk. Ze had migraine."

In huis is alles donker. De gordijnen zijn dicht. Eva doet het licht aan en roept haar moeder: "Mama? Ben je thuis?"

"Ik lig in bed," is het antwoord. "Laat me alsjeblieft slapen, ik ben moe en ziek." Haar moeder heeft dus nog steeds migraine.

Eva en Onur gaan op de bank in de woonkamer zitten. Opeens begint Eva te huilen. Opeens is ze wel vreselijk geschrokken. Onur vraagt: “Wil je een kopje thee?” Hij gaat naar de keuken en maakt thee.

Eva drinkt haar kopje thee. “Moeten we niet iets doen?” vraagt Eva. “Moeten we de ouders van Kim bellen?”

“Nee, dat doet de politie,” zegt Onur met een glimlach. “Ken je haar ouders? Ze was toch een vriendin van je?”

Eva neemt een slok van haar thee en zegt: “Ja en nee. Een vriendin voor een kopje thee of een biertje. Maar ik ken haar ouders niet.” Ze kijkt Onur aan en begint weer te huilen. “O, Onur, ze was zo mooi, met die zwarte ogen en haar lange zwarte haar! En ze was zo leuk. Ze was altijd blij. Haar cursisten waren heel blij met haar.”

“Cursisten?” vraagt Onur. “Had Kim cursisten?”

“Ja, ze gaf Nederlandse les aan cursisten,” zegt Eva.

“Ze gaf les op een school en bij een opleiding. Maar ook hier had ze cursisten, bij haar thuis.”

“Dat wist ik niet,” zegt Onur. Hij denkt even na en vraagt: “Had ze eigenlijk veel cursisten?”

“Ja,” zegt Eva. “Er waren veel cursisten bij haar thuis. Ivan was ook een cursist. Hij woont op de verdieping boven Kim. Hij kwam heel veel bij haar. Ze gaf hem eerst Nederlandse les, want hij komt uit Rusland. En daarna kwam hij voor ..., ik weet het niet. Misschien was ze zijn vriendin, misschien had ze een verhouding met hem?”

Opeens staat Eva op. “O,” zegt ze, “haar kat! Als Kim weg is, zorg ik altijd voor haar kat. Laten we even op de tweede verdieping kijken bij de kat. Ik kan de deur wel opendoen.”

Niet zomaar gevallen

Fiep, de kat, komt meteen kijken als Eva en Onur de deur opendoen. “Kom maar Fiep, dan krijg je eten,” zegt Eva. Eva aait Fiep. “O, Fiep, je vrouwtje is dood. Ze komt nooit meer terug, maar nu zorg ik voor jou, nu ben ik je vrouwtje.”

Onur doet het licht aan. Hij schrikt. Eva kijkt, en schrikt ook. Wat een chaos! In de gang liggen jassen, en de kapstok ligt op de grond. Er ligt een stoel op de grond. Er liggen lege dozen en eten voor de kat. De spiegel ligt kapot op de grond. Wat gek! Wie heeft dat gedaan?

“Dit is niet goed,” zegt Onur. “Dit is gek. Hier is iets gebeurd. Misschien is Kim niet zomaar van de trap gevallen. Misschien is er ruzie geweest. Nergens aankomen!”

Onur belt de politie. Eva blijft wachten. Wat kunnen ze doen? “Moeten we hier op de tweede verdieping wachten op de mensen van de politie of gaan we even naar boven?” vraagt Eva. “Ivan woont boven. Hij weet het nog niet en misschien heeft hij iets gehoord.”

Ze horen harde muziek uit het appartement van Ivan. Ivan hoort de bel niet, dus de deur blijft dicht. Ze bellen nog een keer hard en lang. Eva roept hard. Onur roept ook een keer heel hard. Maar Ivan doet niet open. Dan horen ze de bel beneden. De politie is er al. Onur doet open en brengt de rechercheur naar het appartement van Kim. Eva brengt Fiep naar haar appartement op de eerste verdieping.

Eva kijkt even om de hoek van de slaapkamer van haar ouders. Er is geen licht aan in de slaapkamer en haar moeder ligt nog steeds in bed. “Laat me alsjeblieft slapen,” zegt haar moeder. Zachtjes doet Eva de deur weer dicht.

Daarna gaat ze weer naar boven, naar het